

Naziv originala:
Sidney Sheldon
TELL ME YOUR DREAMS

Copyright © by The Sidney Sheldon Family Limited Partnership, 1998
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2008

ISBN 978-86-7710-446-7

ISPRIČAJ MI SNOVE

SIDNI ŠELDON

Prevela Tea Jovanović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

PRVA KNJIGA

1.

Neko ju je pratio. Čitala je o uhodama, ali oni su pripadali jednom drugačijem, nasilničkom svetu. Nije imala pojma ko bi to mogao biti, ko bi želeo da je povredi. Očajnički se trudila da ne paniči, ali je u poslednje vreme njeno spavanje bilo ispunjeno nepodnošljivim noćnim morama, i svakog jutra se budila s osećanjem bliske zle kobi. Možda je sve to moja mašta, pomislila je Ašli Paterson. Previše radim. Potreban mi je odmor.

Okrenula se da prouči sebe u ogledalu spavaće sobe. Gledala je u sliku žene u kasnim dvadesetim, lepo obučene, patricijskih crta lica, vitke figure i inteligentnih zabrinutih očiju. Bilo je neke mirne elegancije u vezi s njom, suptilne atraktivnosti. Crna kosa padala joj je meko na ramena. Mrzim svoj izgled, pomislila je Ašli. Previše sam mršava. Moram da počnem da jedem više. Otišla je u kuhinju i počela da sprema doručak, prisiljavajući um da zaboravi zastrašujuću stvar koja se dešavala, i koncentrišući se na pripremu omleta. Uključila je aparat za pravljenje kafe i stavila krišku hleba u toster. Deset minuta kasnije sve je bilo gotovo. Ašli je stavila doručak na sto i sela. Podigla je viljušku, za trenutak zurila u hranu, zatim u očajanju odmahнула glavom. Strah joj je oduzeo apetit.

Ne može više ovako, pomislila je besno. Ko god da je to, neću mu dozvoliti da mi ovo čini. Neću.

Ašli baci pogled na svoj sat. Bilo je vreme da krene na posao. Pogledom je preletela po poznatom stanu, kao da od njega traži neku vrstu umirenja. Bio je to lepo namešten stan na trećem spratu na Via Kamino kort, s dnevnom, spavaćom i radnom sobom, kupatilom, kuhinjom i toaletom za goste. Živela je već tri godine tu u Kupertinu, u Kaliforniji. Do pre dve nedelje Ašli ga je smatrala udobnim gnezdom, nebom. Sada se pretvorio u utvrđenje, mesto gde niko ne može da uđe da je povredi. Otišla je do ulaznih vrata i proverila bravu. Namestiću rajber, pomislila je. Sutra. Pogasila je sva svetla, proverila da li su vrata čvrsto zaključana i odvezla se liftom do garaže u suterenu.

Garaža je bila prazna. Njena kola nalazila su se na šest metara od lifta. Dok joj je srce tuklo, obazrivo je pogledala uokolo, zatim otrčala do kola, skliznula unutra i zaključala vrata. Uputila se ka centru grada, pod nebom boje zlobe, tamnim i pretećim. Vremenska prognoza predviđala je kišu. Ali neće padati kiša, pomislila je Ašli. Izaći će sunce. Nagodiću se s tobom, Bože. Ako ne pada kiša, to znači da je sve u redu, da sam uobražavala stvari.

Deset minuta kasnije, Ašli Paterson vozila se kroz centar Kupertina. I dalje je bila zadivljena čudom koje je postao ovaj nekada pospan uglic doline Santa Klara. Locirana osamdeset kilometara južno od San Franciska, mesto gde je započela kompjuterska revolucija, i dobila je odgovarajući nadimak – Silikonska dolina.

Ašli je radila u firmi Global kompjuter grafiks korporejšn, uspešnoj, brzorastućoj mladoj kompaniji s dvesta zaposlenih.

Dok je skretala u Silverado strit, imala je nelagodan osećaj da je on iza nje i prati je. Ali ko? I zašto? Pogledala je u retrovizor. Sve je izgledalo normalno.

Svaki instinkt joj je, međutim, govorio suprotno.

Ispred Ašli nalazila se široka zgrada modernog dizajna u kojoj je bila smeštena firma Global kompjuter grafiks. Skrenula je na

parkiralište, pokazala čuvaru svoju legitimaciju i ostavila kola na svoje parking mesto. Ovde se osećala bezbednom.

Dok je izlazila iz automobila, počela je da pada kiša.

U devet sati ujutru firma Global kompjuter grafiks već je brujala od aktivnosti. Bilo je osamdeset pregrađenih jedinica, u kojima su sedeli kompjuterski vunderkindi, svi mladi, zauzeti pravljenjem veb-sajtova, kreiranjem zaštitnih znakova za nove kompanije, obavljanjem umetničkih poslova za muzičke i izdavačke kompanije i sastavljanjem ilustracija za časopise. Radni sprat bio je podeljen na nekoliko odeljenja: administracija, prodaja, marketing i tehnička podrška. Atmosfera je bila ležerna. Zaposleni su hodali okolo u farmerkama, majicama do pupka i džemperima.

Kada se Ašli uputila ka svom stolu, prišao joj je njen supervizor Šejn Miler. „Dobro jutro, Ašli.“

Šejn Miler bio je u ranim tridesetim, krupan, ozbiljan muškarac prijatne naravi. U početku je pokušao da ubedi Ašli da ode u krevet s njim, ali je na kraju odustao i postali su dobri prijatelji.

Pružio je Ašli primerak poslednjeg broja časopisa Tajm. „Si videla ovo?“

Ašli pogleda naslovnu stranu. Na njoj je bila fotografija muškarca u pedesetim, otmenog izgleda i srebrne kose. U naslovu je stajalo: Doktor Stiven Paterson, otac mini-hirurgije srca.

„Videla sam.“

„Kakav je osećaj imati slavnog oca?“

Ašli se nasmešila. „Divan.“

„On je veliki čovek.“

„Kazaću mu da si to rekao. Imamo zakazan ručak.“

„Dobro. Uzgred budi rečeno...“ Šejn Miler je pokazao Ašli fotografiju filmske zvezde koja će biti upotrebljena za reklamu za nekog klijenta. „Ovde imamo mali problem. Dezire se ugojila otprilike četiri kilograma, i to se vidi. Pogledaj te tamne krugove ispod njenih

očiju. Čak i sa šminkom, njena koža je flekava. Da li bi mogla da uradiš nešto?“

Ašli je proučavala sliku. „Mogu da joj sredim oči upotrebom filtera za zamagljivanje. Mogu pokušati da joj istanjam lice koristeći alatku za iskrivljavanje, ali... Ne. To bi se na kraju verovatno završilo time što bi ona izgledala čudno. Moraću, ipak, da uradim *airbrush* ili da upotrebim *clone tool* na nekim delovima.“

„Hvala ti. Da li važi dogovor za subotu uveče?“

„Da.“

Šejn Miler klimnu ka fotografiji. „Nema žurbe na ovome. Tražili su za prošli mesec.“

Ašli se nasmešila. „Šta je tu novo?“

Bacila se na posao. Bila je stručnjak u reklamnom i grafičkom dizajnu.

Pola sata kasnije, dok je Ašli radila na fotografiji, osetila je da je neko posmatra. Podigla je pogled. Bio je to Denis Tibl.

„Dobro jutro, dušo.“

Njegov glas strugao je po njenim živicima. Tibl je bio firmin kompjuterski genije. Bio je poznat u firmi kao Popravljlač. Kad god bi neki kompjuter „pukô“, slali su po Tibla. Bio je u ranim tridesetim, mršav i ćelav s neprijatnim, arogantnim držanjem. Firmom je kružila priča da je opsednut Ašli.

„Da li ti je potrebna pomoć?“

„Ne, hvala ti.“

„Hej, a da izađemo na večericu u subotu?“

„Hvala ti. Zauzeta sam.“

„Ponovo izlaziš sa šefom?“

Ašli se okrenula da ga pogleda, besna. „Slušaj, to te se ne...“

„Ne znam šta vidiš u njemu. On je glupan, na kub. Ja ti mogu pružiti bolji provod.“ Namignuo je. „Znaš na šta mislim?“

Ašli je pokušavala da kontroliše svoju narav. „Moram da radim, Denise.“

Tibl se nagnuo ka njoj i prošaputao: „Ima nešto što ćeš saznati o meni, dušo. Ja ne odustajem. Nikada.“

Posmatrala ga je kako odlazi i upitala se: Da li bi to mogao biti on?

U pola jedan, Ašli je namestila kompjuter u *suspend mode* i uputila se ka restoranu *Margerita di Roma*, gde će se pridružiti svom ocu na ručku.

Sela je za sto u uglu u prepunom restoranu i posmatrala kako joj se otac približava. Morala je da prizna da je zgodan. Ljudi su se okretali da zure u njega dok je prilazio Ašlinom stolu. Kakav je osećaj imati slavnog oca?

Godinama ranije dr Stiven Paterson prokrcio je put prodoru u minimalno invazivnoj hirurgiji srca. Stalno je pozivan da drži predavanja u najpoznatijim bolnicama širom sveta. Ašlina majka je umrla kada je ona imala dvanaest godina, i nije imala nikoga osim oca.

„Izvini što kasnim, Ašli.“ Nagnuo se i poljubio je u obraz.

„U redu je. Samo što sam stigla.“

Seo je. „Jesi li videla Tajm?“

„Da. Šejn mi ga je pokazao.“

Namrštio se. „Šejn? Tvoj šef?“

„On nije moj šef. On je... on je jedan od supervizora.“

„Ne valja mešati posao sa zadovoljstvom, Ašli. Družiš se s njim van posla, zar ne? To je greška.“

„Oče, mi smo samo dobri...“

Konobar je prišao stolu. „Da li biste želeli da pogledate jelovnik?“

Doktor Paterson se okrenuo ka njemu i obrecnuo: „Zar ne vidite da smo usred razgovora? Odlazite dok vas ne pozovemo.“

„Ja... izvinite.“ Konobar se okrenuo i žurno otišao.

Ašli se zgrčila od srama. Zaboravila je koliko je divlja narav njenog oca. Jednom je udario pesnicom stažistu tokom neke operacije zato što je napravio grešku u proceni. Ašli se sećala vrištećih svađa između njene majke i oca kada je bila devojčica. Užasavale su je. Njeni roditelji su se uvek svađali oko iste stvari, ali ma koliko se trudila, Ašli nije mogla da se seti šta je to bilo. Blokerala je to u svom umu.

Njen otac je nastavio, kao da nije bilo prekida. „Gde smo stali? Oh, da. Izlaženje sa Šejnom Milerom je greška. Velika greška.“

A njegove reči vratile su joj još jednu užasnu uspomenu.

Mogla je da čuje glas svog oca kako govori: „Izlaženje sa Džimom Klirijem je greška. Velika greška...“

Ašli je upravo napunila osamnaest godina i živela je u Bedfordu, u Pensilvaniji, gde je rođena. Džim Kliri bio je najpopularniji dečak u bedfordskoj srednjoj školi. Bio je u fudbalskom timu, zgodan, zabavan i imao je ubitačan osmeh. Ašli se činilo da svaka devojka u školi želi da spava s njim. A većina njih verovatno je i spavala, pomislila je suvo. Kada je Džim Kliri počeo da poziva Ašli da izlaze, bila je odlučna da ne ode u krevet s njim. Bila je sigurna da ga interesuje samo zbog seksa, ali kako je vreme prolazilo, predomislila se. Volela je da bude s njim, i činilo se da on iskreno uživa u njenom društvu.

Te zime maturantski razred otišao je na vikend skijaški izlet u planine. Džim Kliri voleo je da skija.

„Sjajno ćemo se provesti“, uveravao je Ašli.

„Ja ne idem.“

Pogledao ju je zaprepašćen. „Zašto?“

„Mrzim hladno vreme. Čak i s rukavicama, prsti mi utrnu.“

„Ali biće zabavno da...“

„Ja ne idem.“

I ostao je u Bedfordu da bude s njom.

Delili su ista interesovanja i iste ideale, i uvek su se divno provodili zajedno.

Kada je Džim Kliri rekao Ašli: „Neko me je jutros upitao da li si mi devojka. Šta da mu kažem?“ Ašli se nasmešila i kazala: „Reci mu da.“

Doktor Paterson bio je zabrinut. „Previše se viđaš s tim momkom Klirijem.“

„Oče, on je veoma pristojan i volim ga.“

„Kako možeš da ga voliš? On je prokleti fudbaler. Neću ti dopustiti da se udaš za fudbalera. On nije dovoljno dobar za tebe, Ašli.“

On je to rekao za svakog momka s kojim je izlazila.

Njen otac je nastavio da pravi omalovažavajuće primedbe o Džimu Kliriju, ali se eksplozija dogodila matorske noći. Džim Kliri je vodio Ašli na maturantsko veče. Kada je došao po nju, ona je jecala.

„O čemu je reč? Šta se dogodilo?“

„Moj... otac mi je rekao da me vodi u London. Upisuje me u... u koledž tamo.“

Džim Kliri ju je pogledao, zapanjen. „Radi to zbog nas, zar ne?“

Ašli klimnu, nesrećna.

„Kada odlaziš?“

„Sutra.“

„Ne! Ašli, pobogu, ne dozvoli mu da nam to uradi. Slušaj me. Želim da se oženim tobom. Stric mi je ponudio zaista dobar posao u Čikagu u njegovoj reklamnoj agenciji. Pobeći ćemo. Naći ćemo se sutra ujutru na železničkoj stanici. Ima jedan voz za Čikago u sedam ujutru. Hoćeš li da pođeš sa mnom?“

Dugo ga je gledala i rekla meko: „Hoću.“

Razmišljajući o tome kasnije, Ašli nije mogla da se seti kakvo je bilo matorsko veče. Ona i Džim su čitavo veče proveli uzbuđeno razgovarajući o svojim planovima.

„Zašto ne odletimo u Čikago?“ upitala je Ašli.

„Zato što bismo morali da damo naša imena avio-kompaniji. Ako putujemo vozom, niko neće znati kuda smo otišli.“

Dok su napuštali zabavu, Džim Kliri je meko upitao: „Da li bi volela da svratimo do mene? Moji su za vikend otišli van grada.“

Ašli se nećkala, rastrzana. „Džime... kad smo ovoliko čekali, još nekoliko dana ništa ne znači.“

„U pravu si“, iskezio se. „Mogao bih da budem jedini muškarac na ovom kontinentu koji će se oženiti devicom.“

Kada je Džim Kliri doveo Ašli kući sa zabave, dr Paterson je čekaao, besan. „Imaš li ti bilo kakvu predstavu koliko je kasno?“

„Izvinite, gospodine. Zabava...“

„Nemoj mi davati svoja prokleta izvinjenja, Kliri. Koga, do đavola, misliš da obmanjuješ?“

„Ja ne...“

„Od sada drži svoje proklete ruke dalje od moje kćerke, da li si razumeo?“

„Oče...“

„Ti se ne mešaj u ovo.“ Sada je vrištao. „Kliri, hoću da odeš odavde i da se ne vraćaš.“

„Gospodine, vaša kćerka i ja...“

„Džime...“

„Idi u svoju sobu.“

„Gospodine...“

„Ako te ikada ponovo vidim u blizini, polomiću ti svaku kost u telu.“

Ašli ga nikada nije videla toliko ljutitog. Završilo se sveopštom vikom. Džim je otišao, a Ašli je bila u suzama.

Neću dozvoliti svom ocu da mi to uradi, pomislila je Ašli odlučno. On pokušava da mi uništi život. Dugo je sedela na svom krevetu. Džim je moja budućnost. Želim da budem s njim. Više

ne pripadam ovamo. Ustala je i počela da pakuje torbu. Pola sata kasnije, Ašli se iskrala na zadnja vrata i uputila se ka domu Džima Klirija, desetak blokova dalje. Ostaću kod njega noćas, a ujutru ćemo uhvatiti voz za Čikago. Ali dok se približavala njegovoj kući, pomislila je, Ne. Ovo je pogrešno. Ne želim da sve pokvarim. Naći ću se s njim na stanici.

I okrenula se i vratila kući.

Ašli je bila budna ostatak te noći razmišljajući o svom životu sa Džimom i kako će to biti divno. U pola šest je uzela svoj kofer i prošla tiho kraj zatvorenih vrata očeve spavaće sobe. Iskrala se iz kuće i uhvatila autobus do železničke stanice. Kada je stigla na stanicu, Džim još nije bio stigao. Poranila je. Voz je polazio tek za sat vremena. Ašli je sela na klupu željno iščekujući. Razmišljala je o svom ocu kako se budi i otkriva da je ona otišla. Biće besan.

Ali ne mogu mu dopustiti da vodi moj život. Jednog dana će zaista upoznati Džima, i videće koliko sam srećna. Pola sedam... dvadeset do sedam... petnaest do sedam... deset do sedam... I dalje nema Džima. Ašli je počela da paniči. Šta je moglo da se desi? Odlučila je da mu telefonira. Niko se nije javio. Pet do sedam... Doći će svakog trenutka. Čula je zvižduk voza u daljini, i pogledala je na svoj sat. Minut do sedam. Voz je ulazio na stanicu. Ustala je i pomamno se osvrnula oko sebe. Nešto strašno mu se dogodilo. Imao je nezgodu. U bolnici je. Nekoliko minuta kasnije, Ašli je stajala tamo i posmatrala kako voz za Čikago polazi sa stanice, odnoseći sa sobom njene snove. Sačekala je još pola sata i ponovo pokušala da telefonira Džimu. Kada i dalje nije bilo odgovora, polako se uputila kući, utučena.

U podne, Ašli i njen otac bili su u avionu za London...

Dve godine je pohađala koledž u Londonu, a kada je Ašli odlučila da želi da se bavi kompjuterima, konkurisala je za prestižnu Mej

Vang stipendiju za žene u inženjeringu na Kalifornijskom univerzitetu u Santa Kruz. Primljena je, i tri godine kasnije zavrbovala ju je firma Global kompjuter grafiks korporejšn.

U početku, Ašli je napisala šest pisama Džimu Kliriju, ali ih je sve pocepala. Njegovo ponašanje i ćutanje rekli su joj i previše jasno šta oseća prema njoj.

Glas njenog oca vratio je Ašli u sadašnjost.

„Odlutala si u mislima. O čemu razmišljaš?“

Ašli je proučavala svog oca preko stola. „Ni o čemu.“

Doktor Paterson je dao znak konobaru, nasmešio mu se ljubazno i rekao: „Sada smo spremni da pogledamo jelovnik.“

Tek dok se vraćala u svoju kancelariju Ašli se setila da je zaboravila da čestita svom ocu na naslovnoj strani Tajma.

Kada je prišla svom stolu, Denis Tibl ju je čekao.

„Čujem da si ručala s ocem.“

On je mali odvratnjaković koji prisluškuje. Stavlja sebi u zadatak da zna sve što se ovde dešava. „Da, jesam.“

„To nije moglo da bude mnogo zabavno“, snizio je ton. „Zašto nikada ne ručaš sa mnom?“

„Denise... rekla sam ti već. Nisam zainteresovana.“

Iskezio se. „Bićeš. Sačekaj samo.“

Bilo je nečeg jezivog u vezi s njim, nečeg zastrašujućeg. Ponovo se zapitala da li bi on mogao da bude taj koji... Odmahnula je glavom. Ne. Morala je da zaboravi na to, da krene dalje.

Na putu kući Ašli je stala i parkirala kola ispred radnje *Epl tri buk haus*. Pre nego što je ušla, pogledala je u izlog radnje da vidi da li je bilo ko iza nje koga prepoznaje. Niko. Ušla je u radnju.

Prišao joj je mladi prodavac. „Mogu li da vam pomognem?“

„Da. Ja... Imate li neku knjigu o uhodama?“

Pogledao ju je čudno. „Uhodama?“

Ašli se osećala kao idiot. Brzo je rekla: „Da. Takođe želim i knjigu o... hm... baštovanstvu i... i afričkim životinjama.“

„Uhode i baštovanstvo i afričke životinje?“

„Tako je“, rekla je odlučno.

Ko zna? Možda ću jednoga dana imati baštu i otputovaću u Afriku.

Kada se Ašli vratila do kola, ponovo je počela da pada kiša. Dok je vozila, kiša je udarala o vetrobransko staklo, prelamajući prostor i pretvarajući ulice ispred nje u nadrealne slike. Uključila je brisače. Počeli su da brišu prozor i pište. „Uhvatiće te on... uhvatiće te... uhvatiće te...“ Žurno, Ašli ih je isključila. Ne, pomislila je. Oni govore: „Nikog nema tamo, nikog nema tamo, nikog nema tamo.“

Ponovo je uključila brisače. „Uhvatiće te on... uhvatiće te... uhvatiće te...“

Ašli je parkirala kola u garaži i pritisla dugme lifta. Dva minuta kasnije hitala je ka svom stanu. Stigla je do ulaznih vrata, stavila ključ u bravu, otvorila vrata i sledila se.

Sva svetla u stanu bila su uključena.

2.

„Sve oko dudovog žbuna,
Majmun je jurio lasicu.
Majmun je mislio da je sve to zabavno,
Puf, ode lasica.“

Toni Preskot je znala tačno zašto voli da peva tu glupu pesmu. Njena majka ju je mrzela. „Prestani da pevaš tu glupu pesmu. Da li me čuješ? Ionako nemaš glas.“

„Da, majko.“ I Toni bi je pevala iznova i iznova, tiho. To je bilo odavno, ali joj je sećanje na prkošenje majci i dalje davalo žar.

Toni Preskot je mrzela rad u firmi Global kompjuter grafiks. Imala je dvadeset dve godine, i bila je đavolasta, živahna i smela. Bila je pola tiha vatra, a pola petarda. Lice joj je bilo nestašno srcoliko, oči đavolasto braon, figura privlačna. Rođena je u Londonu i pričala je s divnim britanskim akcentom. Bila je atleta i volela je sportove, posebno zimske: skijanje, vožnju bobom i klizanje na ledu.

Pohađajući koledž u Londonu Toni se preko dana oblačila konzervativno, ali noću je oblačila mini suknje i disko garderobu i živela

je raskalašno. Provodila je svoje večeri i noći u *Elektrik bolrumu* u Kemden haj stritu, i u *Sabteraniji* i *Leopard loundžu*, mešajući se s pomodnom gomilom s Vest Enda. Imala je lep glas, strastan i čulan, i u nekim klubovima prišla bi klaviru i svirala i pevala, a vlasnici klubova bi je bodrili. Najbolje se osećala u tim trenucima.

Rutina u klubovima uvek je imala isti šablon:

„Da li znaš da si fantastična pevačica, Toni?“

„Fala.“

„Mogu li da te častim pićem?“

Nasmešila se. „Može pims.“

„Sa zadovoljstvom.“

I završilo bi se na isti način. Čovek bi se nagnuo bliže njoj i prošaputao joj u uvo: „Zašto se ne bismo popeli do mog stana i pojebali se?“

„Briši.“ Toni bi otišla odatle. Ležala bi noću u svom krevetu, razmišljajući o tome koliko su muškarci glupi i kako je prokletu lako kontrolisati ih. Jadni nitkovi to nisu znali, ali su želeli da budu kontrolisani. Bilo im je potrebno da budu kontrolisani.

A onda je došlo preseljenje iz Londona u Kupertino. U početku je to bila katastrofa. Toni je mrzela Kupertino i gnušala se rada u Global kompjuter grafiksi. Dosadilo joj je da sluša o stvarima kao što su *plug-in*, *dpi*, *halftone* i *grid*. Očajnički joj je nedostajao uzbudljiv noćni život Londona. Bilo je nekoliko noćnih klubova na području Kupertina, i Toni je posećivala *San Hoze lajv* ili *P. Dž. Malingans* ili *Holivud džankšn*. Nosila je tesne mini suknje i kratke majice do ispod grudi i sandale s potpeticama od trinaest centimetara i cipele s debelim đonom od plute. Koristila je mnogo šminke – debeo, taman ajlajner, lažne trepavice, senku za oči u boji i svetao ruž za usne. Kao da je pokušavala da prikrije svoju lepotu.

Nekim vikendima Toni bi se odvezla u San Francisko, gde je bilo pravo dešavanje. Obilazila je restorane i klubove koji su imali barove s muzikom. Posećivala je *Hari Dentons* i restoran *Van market* i *Kalifornija kafe*, a tokom večeri, dok su muzičari pravili pauzu, Toni bi prišla klaviru i svirala i pevala. Gosti su to voleli. Kada bi Toni pokušala da plati svoj račun, vlasnici bi rekli: „Ne, ovo je na račun kuće. Divni ste. Molim vas, dođite ponovo.“

Da li čuješ to, majko? „Divni ste. Molim vas, dođite ponovo.“

Jedne subote uveče Toni je večerala u Francuskoj sobi u hotelu *Klif*. Muzičari su završili svoj nastup i sišli s podijuma. Šef restorana pogledao je u Toni i klimnuo pozivajući je.

Toni je ustala i prišla klaviru. Sela je i počela da svira i peva jednu staru pesmu Kola Portera. Kada je završila, usledio je oduševljeni aplauz. Otpevala je još dve pesme i vratila se za svoj sto.

Jedan čelav, sredovečan čovek joj je prišao. „Izvinite. Mogu li za trenutak da vam se obratim?“

Toni je zaustila da kaže ne, kada je on dodao: „Ja sam Norman Cimerman. Ja sam producent putujuće trupe *D king end aj*. Želeo bih da porazgovaram s vama o tome.“

Toni je nedavno pročitala sjajan članak o njemu. Bio je pozorišni genije.

Seo je. „Imate talenat vredan pažnje, mlada damo. Gubite vreme majuci se po ovakvim mestima. Trebalo bi da budete na Brodveju.“

Brodvej. Čuješ li to, majko?

„Želeo bih da dođete na audiciju za...“

„Žao mi je. Ne mogu.“

Pogledao ju je iznenađen. „To bi moglo da vam otvori mnoga vrata. Ozbiljan sam. Mislim da niste svesni koliko ste talentovani.“

„Imam posao.“

„Šta radite, ako smem da pitam?“

„Radim u kompjuterskoj kompaniji.“